

61

DOSAR NR. 21773/3/2011

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DECIZIA CIVILĂ NR. 1730

Ședința publică din 15.09.2011

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: COSMA CARMEN VALERIA

JUDECĂTOR: CÎRJAN RALUCA MARIA

JUDECĂTOR: CANACHEU CLAUDIA MARCELA

GREFIER: SIMION ELENA

Pe rol pronunțarea asupra recursului formulat de de recurenta-pârâtă **CHERECHES LUCIA** împotriva sentinței civile nr.1656/20.04.2011 pronunțată de Tribunalul București Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 21773/3/2011 în contradictoriu cu intimata-reclamantă **ASOCIAȚIA SALVAȚI BUCUREȘTIUL** și intimații-pârâți și

Dezbaterile în fond au avut loc în ședința publică de la 08.09.2011, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată ce face parte integrantă din prezenta hotărâre când Curtea, având nevoie de timp pentru a examina actele dosarului și a delibera, a amânat pronunțarea la 15.09.2011 când a hotărât următoarele:

CURTEA,

Prin sentința civilă nr.1656/20.04.2011, Tribunalul București – Secția a IX – a Contencios Administrativ și Fiscal a admis acțiunea formulată de reclamanta **ASOCIAȚIA SALVAȚI BUCUREȘTIUL** în contradictoriu cu pârâții

și a dispus suspendarea executării autorizațiilor de desființare nr.14/1/K/34389 din 15.02.2011 și nr.15/2/K/34390 din 15.02.2011, emise de , privind imobilele din București, șos. nr. și nr. , până la pronunțarea instanței de fond.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că prin sentința civilă nr.2124/04.06.2009 a Tribunalului București, Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal, irevocabilă prin decizia nr.208/25.01.2010 a Curții de Apel București, Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, pârâții și

au fost obligați să emită în beneficiul reclamantei (pârâtă în prezenta cauză) autorizații de desființare pentru imobilele situate în București, sector șos. nr. și nr. , sub sancțiunea plății de daune cominatorii de 50 de lei pe zi de întârziere.

Prin sentința civilă nr.1540/11.05.2010, pronunțată de Tribunalul București – Secția a IX-a în dosarul nr.16555/3/2010, rămasă definitivă și irevocabilă prin decizia nr.208/04.02.2010, pronunțată de Curtea de Apel București, s-a dispus aplicarea unei amenzi de 20% din salariul brut pe economie, pe zi de întârziere, aplicabilă conducătorului instituției, respectiv pentru intervalul cuprins între data de 25.02.2010 până la data îndeplinirii obligației de punere în executare a deciziei nr.208/25.01.2010, pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 16135/3/2009.

În aceste condiții, a emis cele două autorizații de desființare a căror suspendare a executării se solicită tribunalul reținând că există un caz bine justificat în sensul art.14 din Legea 554/2004, întrucât din înscrisurile depuse la dosar rezultă că cele două imobile se află în zona de protecție a unor monumente istorice înscrise ca atare în lista monumentelor istorice, actualizată și aprobată prin Ordinul nr.2314/2004 al Ministrului Culturii și Cultelor, vol.I, Municipiul București: pentru imobilul din nr. , acesta este în zona de protecție a imobilul de la poziția

prima jumătate a sec. XX, a imobilului de la poziția , cod prima

jumătate a sec.XX și a imobilului de la poziția ,

Casa Șos. prima jumătate a sec.XX – fila 513 dosar, iar cel de-al doilea imobil al pârâtei, de la nr. este în zona de protecție a imobilelor de la pozițiile , dar, în plus față de cel de , și în zona de protecție a imobilului inclus pe listă la poziția nr. Casa farmacistului Chihăescu Șos

În consecință, autorizarea lucrărilor de executare a construcțiilor, noțiune ce include, potrivit art.1 alin.1 din Lg. nr.50/1991, republicată, și desființarea construcțiilor (Executarea lucrărilor de construcții este permisă numai pe baza unei autorizații de construire sau de desființare,

66

emisă în condițiile prezentei legi, la solicitarea titularului unui drept real asupra unui imobil - teren și/sau construcții - identificat prin număr cadastral, în cazul în care legea nu dispune altfel) se poate dispune numai în anumite circumstanțe specifice, incluzând existența avizului conform al Ministerului Culturii și Cultelor, conform dispozițiilor art.10 din Lg. nr.50/1991: „Pentru autorizarea executării lucrărilor de construcții în zonele asupra cărora s-a instituit, potrivit legii, un anumit regim de protecție prevăzut în planurile de amenajare a teritoriului și în documentațiile de urbanism aprobate, se va proceda după cum urmează: a) în zonele construite protejate, în zonele de protecție a monumentelor istorice, definite potrivit legii, și în ansamblurile de arhitectură și siturile arheologice, solicitantul va obține avizul conform al Ministerului Culturii și Cultelor, pe baza documentațiilor de urbanism avizate și aprobate conform legii.”

Se stabilește deci, în mod expres, că este vorba de avizul conform al Ministerului Culturii și Cultelor astfel cum se precizează, în ceea ce privește imobilele din zona de protecție a unui monument istoric din grupa valorică A și în art.5 din Instrucțiunile Ministerului Culturii și Cultelor nr.5878/03.11.2004, privind exercitarea competențelor de avizare și autorizarea executării intervențiilor la monumentele, ansamblurile și siturile istorice din municipiul București.

Instanța de fond a reținut incidența disp. art.9 alin.1 din HG 525/1996, precum și faptul că în cele două certificate de urbanism emise la 30.06.2008 în vederea obținerii autorizațiilor de desființare a imobilelor se menționează că este necesar avizul Ministerului Culturii și Cultelor.

Or, în condițiile în care avizele de desființare a celor două imobile (nr.1119 și nr.1120/Z/23.09.2008) sunt emise de Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național a Municipiului București și nu de Ministerul Culturii și Patrimoniului Național, se reține existența unui caz bine justificat în privința celor două autorizații de desființare.

Instanța apreciază că se poate vorbi de o pagubă iminentă astfel cum este definită aceasta în art.2 alin.1 lit. 5 din Legea contenciosului administrativ, în sensul unui prejudiciu material viitor și previzibil cauzat de desființarea celor două imobile, prejudiciu constând în dispariția unor clădiri cu o valoare urbanistică mare (pentru imobilul de la) și cu o valoare estetică, din punct de vedere arhitectural și urbanistic pentru ambele imobile, așa cum rezultă din actele prezentului dosar.

În primul rând, fiind vorba de dispariția imobilelor, cel puțin în forma structurală actuală, pentru că acesta este efectul inevitabil al desființării lor, paguba se poate spune că este prezumată, în orice situație, dar această pagubă inevitabilă prin punerea în executare a sentinței nr.2124

/04.06.2009 nu poate, de sine stătător, să ducă la suspendarea executării autorizații lor de desființare, ci este necesar a se conjuga cu cazul justificat.

Cu alte cuvinte, în eventualitatea în care sentința civilă își produce efecte, așa cum este normal și legal, față de forța unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, paguba cauzată de dispariția imobilelor, mai ales din perspectiva rețelelor din jurul monumentelor istorice, în care se încadrează cele două imobile, se produce oricum, dar nu poate produce în mod singular efecte în sensul art.14 din legea, fără existența cazului justificat, caz care, în prezenta cauză este incident, în opinia prezentei instanțe.

Trecând la analiza condițiilor intrinseci ale pagubei iminente, se reține că, în conformitate cu mențiunile din memoriul istoric privind imobilul de la nr. , act depus la dosar chiar de către pârâta și emis în beneficiul acesteia; imobilul menționat are o valoare urbanistică mare – „considerăm valoarea urbanistică a imobilului teren+clădire mare”, fila 477 dosar, la ceilalți indicatori - valoare de vechime – autenticitate, memorial-simbolică, arhitecturală și de raritate – unicitate - valorile fiind considerate mici sau chiar nule, la fel cum sunt toți indicatorii pentru imobilul de la , însă se reține „scorul” bun dat de expertul MCC dr.ist.de artă în ceea ce privește valoarea urbanistică.

S-a depus, însă, la dosar, și adresa din a Institutului Național al Patrimoniului din subordinea Ministerului Culturii și Patrimoniului Național, în care se menționează poziția acestui organism în sensul că „Cele două corpuri de clădire de pe Șos. se înscriu în repertoriul stilistic, în general numit „Art Deco”, de trecere de la arhitectura de școală academistă (neoclastică) și cea de atmosferă „1900”, către arhitectura Mișcării Moderne Internaționale.”, dar și poziția pârâților și acestui sector care subliniază valoarea arhitecturală a grădinii în stil Versailles problema dispariției unui spațiu verde, în legătură și cu aplicarea dispozițiilor OUG nr.195/2007, privind protecția mediului.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâta Cherecheș Lucia arătând că sentința a fost dată cu aplicarea greșită a disp. art. 1 alin.2 din Legea 554/2004, întrucât reclamanta. nu a justificat un interes legitim privat sau public în sensul art.2 lit. p și r din Legea 554/2004 pentru a promova prezenta cerere de suspendare a executării.

În mod greșit instanța de fond a apreciat că asociația justifică un interes legitim public, întrucât construcțiile a căror desființare a fost

67
autorizată nu fac parte din patrimoniul architectural-urbanistic și istoric al Bucureștiului și nu au fost declarate monumente istorice.

Autorizațiile de desființare privesc locuințe proprietate sa privată care nu au fost declarate de interes public și nu reprezintă un spațiu public.

Instanța de fond a apreciat în mod greșit că Asociația Salvați Bucureștiul justifică un interes legitim public, tratând proprietatea sa ca pe un bun public.

Simplele speculații cu privire la existența Casei Nicolae Titulescu situată pe Șoseaua nu justifică interesul cu privire la desființarea unor locuințe proprietate privată care nu sunt monumente istorice, nu au o valoare arhitecturală, urbanistică sau istorică inestimabilă și nici măcar importanță pentru patrimoniul național.

A mai susținut că sentința a fost dată cu aplicarea greșită a disp. art. 14 alin.1 din Legea 554/2004, având în vedere că nu există un caz bine justificat, respectiv o îndoială în privința legalității autorizațiilor de desființare.

Acestea au fost emise în executarea unor hotărâri judecătorești irevocabile, ceea ce înseamnă că instanța a exercitat controlul legalității emiterii lor, dispunând irevocabil ca să le elibereze.

Recurenta a apreciat că măsura suspendării dispusă de instanța de fond afectează puterea de lucru judecat a dispozițiilor irevocabile ale instanțelor, autoritatea justiției, principiul securității raporturilor juridice civile și principiul constituțional al ocrotirii proprietății private.

Astfel, întreaga documentație ce stă la baza emiterii autorizațiilor de desființare a fost supusă controlului instanței de judecată care a apreciat în mod irevocabil că sunt legale și conforme avizelor emise de Ministerul Culturii Cultelor prin Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național a Municipiului București.

Recurenta a făcut referire la litigiile pe care le-a avut cu și în legătură cu emiterea acestor autorizații, inclusiv la litigiul ce a format obiectul dosarului nr.28664/3/2010 în care s-a solicitat suspendarea executării și anularea acestor autorizații, solicitare respinsă de Tribunalul București – Secția a IX a Contencios Administrativ și Fiscal, motivarea acestei soluții având putere de lucru judecat.

A mai susținut că dreptul ce i s-a recunoscut prin sentința civilă nr.2124/04.06.2009 a Tribunalului București – Secția a IX – a Contencios Administrativ și Fiscal, irevocabilă, acela de a-i fi emise autorizațiile de desființare este contrazis prin hotărârea recurată.

Recurenta a apreciat că nu este îndeplinită nici condiția privind iminența producerii unui pagube, întrucât motivele invocate de reclamantă. sunt simple speculații, fără valoare probatorie judiciară, neîntemeiate pe constatări științifice emise de instituții sau organisme autorizate.

În opinia recurente, disp. Legii 422/2001 sunt irelevante în cauză față de împrejurarea că cele două imobile în litigiu nu sunt clasate ca monumente istorice și nu se află în zona de protecție a unui monument istoric.

Ele sunt situate la o distanță considerabil mai mare de 100 m față de _____, nefiind îndeplinite cerințele prev. de art. 9 alin.1 din Legea 422/2001, imobilele fiind despărțite de monumentul istoric printr-un drum larg destinat accesului auto.

S-a mai susținut că instanța de fond a ignorat cele două avize pentru desființare emise de Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național al Municipiului București care fac dovada incontestabilă că nu sunt monumente istorice, nu au valoare arhitecturală, urbanistică sau istorică inestimabilă și nici măcar importanță pentru patrimoniul național.

Avizul a fost emis în baza unor memorii istorice întocmite de un expert agreat de Ministerul Culturii și Cultelor care a concluzionat că cele două clădiri au o expresie arhitecturală simplificată, comună, valoarea de vechime – autenticitate este mică, valoarea memorial simbolică este nulă, valoarea urbanistică medie, valoarea de raritate – autenticitate este nulă.

Recurenta a mai susținut că suspendarea autorizațiilor de desființare echivalează cu o expropriere indirectă prin faptul că paralizează funcționalitatea și valoarea proprietății sale.

În drept au fost invocate disp. art. 304 pct. 9 C.pr.civ.

Intimații pârâți _____ și _____

au formulat întâmpinare prin care au solicitat respingerea recursului.

Analizând sentința recurată prin prisma motivelor de recurs invocate și a disp. art. 304¹ C.pr.civ., Curtea apreciază că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

În mod corect a reținut instanța de fond că reclamanta are interes în promovarea prezentei cereri de suspendare a executării, în apărarea patrimoniului istoric, arhitectural și urbanistic al Municipiului București, în raport de disp, art. 2 alin.1 lit. a din Legea 554/2004 și disp. art.2 pct. 2 din statutul asociației reclamante care prevăd că unul dintre obiectivele asociației este acela de păstrare a patrimoniului arhitectural și istoric al Bucureștiului.

68

Este nefondată susținerea că reclamanta nu a justificat un interes legitim privat sau public în sensul art. 2 lit. p și r din Legea 554/2004, în condițiile în care art. 2 alin.2 din Legea 422/2001 prevede că activitățile și măsurile de protejare a monumentelor istorice se realizează în interes public, înțelegându-se prin protejare, conform alin. 3 al aceluiași articol ansamblul de măsuri cu caracter științific, juridic, administrativ, financiar, fiscal și tehnic menite să asigure identificarea, cercetarea, inventarierea, (...) conservarea(...) punerea în valoare a monumentelor istorice și integrarea lor social – economică și culturală în viața colectivităților locale.

Atâta timp cât din înscrisurile depuse la dosar rezultă că imobilele cu privire la care s-au emis cele două autorizații de desființare se află în zona de protecția unor monumente istorice, este evident că demersul reclamantei de a solicita în instanță suspendarea executării acestor autorizații se înscrie în sfera măsurilor de protejare a monumentelor istorice, care se realizează în interes public.

Mai mult, art.2 alin. 7 din statutul asociației reclamante prevede că pentru realizarea obiectivelor menționate în statut, asociația își propune atacarea în instanță a deciziilor ilegale ale autorităților locale și centrale în probleme ce țin de domeniilor arhitecturii și urbanismului, al protecției monumentelor(...).

Astfel, reclamanta a apreciat că se impune solicitarea în instanță a suspendării executării celor două autorizații de desființare eliberate recurentei, justificând un interes legitim public care vizează protecția patrimoniului arhitectural urbanistic și istoric al Bucureștiului.

În susținerea primului motiv de recurs referitor la greșita aplicare a art. 1 alin.2 din Legea 554/2004, recurenta arată că cele două imobile în litigiu nu au fost declarate monumente istorice, fiind locuințe proprietate privată.

Este reală această susținere, iar Curtea constată că instanța de fond nu a reținut în considerentele sentinței că imobilele reprezintă monumente istorice și nici reclamanta nu și-a motivat cererea de suspendare a executării pe considerente ce țin de statutul de monument istoric al imobilelor a căror desființare a fost autorizată prin actele administrative ce fac obiectul prezentei cereri de chemare în judecată.

Justificarea de către reclamantă a interesului public în promovarea cererii se reține prin prisma disp. art. 9 din Legea 422/2001 conform căreia instituirea unei zone de protecție pentru fiecare monument istoric asigură conservarea integrată și punerea în valoare a monumentului istoric și a cadrului său construit sau natural și a faptului că cele două imobile se află în zona de protecție a unor monumente istorice.

Se mai susține în cadrul primului motiv de recurs că nu este justificat interesul reclamantei de a solicita suspendarea executării, de simplele speculații cu privire la existența Casei Nicolae Titulescu situată pe sos. nr. 10, iar înscrisurile depuse la dosar probează faptul că imobilul de pe sos. nr. 10 pentru care i s-a emis recurentei autorizație de desființare se află în zona de protecție a imobilelor situate pe sos. nr. 10, nr. 11 și nr. 12 aceste trei imobile fiind monumente istorice.

Susținerea este vădit nefondată în condițiile în care lista monumentelor istorice actualizată și aprobată prin Ordinul nr.2314/2004 al Ministerului Culturii și Cultelor, vol.I, Municipiul București include și imobilul situat pe sos. nr. 10, iar înscrisurile depuse la dosar probează faptul că imobilul de pe sos. nr. 10 pentru care i s-a emis recurentei autorizație de desființare se află în zona de protecție a imobilelor situate pe sos. nr. 10, nr. 11 și nr. 12 aceste trei imobile fiind monumente istorice.

De asemenea, cel de-al doilea imobil pentru care s-a emis autorizația de desființare, situat pe sos. nr. 11 se află în zona de protecție a acestor trei monumente istorice la care se adaugă zona de protecție a imobilului de pe sos. nr. 10 care este, de asemenea, monument istoric.

Aspectele care rezultă din probele administrate, cu privire la monumentele istorice în a căror zonă de protecție sunt situate cele două imobile de pe sos. nr. 10 și nr. 11 nu pot fi calificate în niciun caz ca fiind simple speculații, ele având un solid suport probator.

Nefondat este și cel de-al doilea motiv de recurs referitor la neîndeplinirea cumulativă a condițiilor prev. de art. 14 din Legea 554/2004, Curtea apreciind că în mod corect a fost reținută de către instanța de fond existența cazului bine justificat în raport de disp. art. 10 lit. a din Legea 50/1991 conform căroră pentru autorizarea lucrărilor de construcții în zonele asupra cărora s-a instituit, potrivit legii, un anumit regim de protecție(...) se ca proceda după cum urmează: în zonele construite protejate, în zonele de protecție a monumentelor istorice, definite potrivit legii, și în ansamblurile de arhitectură și siturile arheologice, solicitantul va obține avizul conform al Ministerului Culturii și Cultelor, pe baza documentațiilor de urbanism avizate și aprobate conform legii.

Totodată, disp. art.9 alin.1 din HG 525/1996 privind Regulamentul General de Urbanism prevăd că autorizarea executării construcțiilor în zonele care cuprind valori de patrimoniu cultural construit, de interes național, se face cu avizul conform al Ministerului Culturii și Ministerului Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului.

Instanța de fond s-a referit pe larg în considerentele sentinței la înscrisurile care probează împrejurarea că cele două imobile în discuție se află în zona de protecție a unor monumente istorice.

69

Este vorba nu numai despre înscrisurile prezentate de pârâtă constând în memoriile istorice întocmite în beneficiul său pentru cele două imobile, dar și despre adresa emisă la 01.08.2010 de Institutul Național al Patrimoniului din cadrul Ministerului Culturii și Patrimoniului Național în care se menționează că acestea sunt situate în Situl I, în Zona Costruită Protejată în proximitatea monumentelor istorice de arhitectură și fac parte din zonele de protecție șos. nr. , ,

O altă dovadă în acest sens o constituie mențiunile din cele două certificate de urbanism emise la 30.06.2008 de 1 în vederea desființării construcțiilor recurente, conform cărora acestea nu figurează pe lista monumentelor istorice actualizată în 2004, dar se află în zona de protecție a unor imobile înscrise pe listă la adresele : sos.

nr. și

În condițiile în care rezultă neîndoielnic amplasarea imobilelor din sos. nr. și nr. în zona de protecție a unor monumete istorice pentru emiterea autorizațiilor de desființare era necesară obținerea avizului conform al Ministerului Culturii și Cultelor (în prezent Ministerul Culturii și Patrimoniului Național), această atribuție fiind prevăzută de art.5 alin.1 pct.9 din HG 90/2010.

Emiterea acestor avize de desființare de către Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național a Municipiului București conturează existența unui caz bine justificat în sensul art. 2 alin.1 lit. t din Legea 554/2004 atâta timp cât art.10 din Legea 50/1991 se referă în mod expres la avizul conform al Ministerului Culturii și Cultelor, iar direcția sus menționată este doar un serviciu public deconcentrat, din teritoriu, al ministerului, Instrucțiunile Ministerului Culturii și Cultelor nr.5878/03.11.2004 stabilind în mod distinct atribuțiile ce revin ministerului și, respectiv, direcției amintite în materia avizării pentru imobilele situate în zona de protecție a unui monument istoric din categoria A, categorie din care face parte Casa Nicolae Titulescu.

Nu poate fi reținută susținerea că instanța de fond a ignorat că autorizațiile de desființare au fost emise în executarea unei hotărâri judecătorești irevocabile și că măsura suspendării afectează puterea de lucru judecat a dispozițiilor irevocabile ale instanțelor judecătorești.

Într-adevăr, prin sentința civilă nr.2124/04.06.2009, irevocabilă, Tribunalul București – Secția a IX- a Contencios Administrativ și Fiscal a obligat Primarul sectorului 1 și Primăria sectorului 1 să emită în beneficiul reclamantei autorizații de desființare pentru imobilele din Șos.

nr. și nr. dar executarea acestei obligații nu se poate face decât cu respectarea dispozițiilor legale incidente în materie, printre acestea

fiind și dispozițiile care reglementează obținerea avizului conform al Ministerului Culturii și Cultelor.

Așa cum s-a reținut și în considerentele sentinței recurate, instanța care a pronunțat sentința civilă nr.2124/04.06.2009 nu a circumstanțiat modul de emiteră al autorizațiilor de desființare, în îndeplinirea obligației de rezultat stabilită în sarcina lor, autoritățile publice locale având de respectat condițiile legale de obținere a acestor autorizații.

De altfel, cu ocazia soluționării cererii de lămurire a dispozitivului sentinței civile nr.2124/04.06.2009, instanța a făcut referire în motivarea încheierii din 01.04.2010 al emiteră autorizațiilor de desființare în temeiul art.7 alin.1 coroborat cu art.8 din Legea 50/1991, deci la respectarea condițiilor legale pentru emiteră acestora.

Referitor la litigiul ce a format obiectul dosarului nr.28664/3/2010 al Tribunalului București – Secția a IX- a Contencios Administrativ și Fiscal, Curtea constată că acesta a avut ca obiect o cerere de suspendare a executării aceleorași autorizații de desființare, întemeiată în drept pe disp. art. 15 din Legea 554/2004, în care calitatea de reclamantă au avut-o și , iar calitatea de pârâtă a avut-o

În raport de disp. art. 1201 Cod civil potrivit căroră pentru existența autorității de lucru judecat trebuie să existe tripla identitate de părți, obiect și cauză, este evident că nu poate fi reținută în prezenta cauză autoritatea de lucru judecat a sentinței prin care a fost respinsă cererea în dosarul nr.28664/3/2010, atâta timp cât temeiurile juridice ale celor două cereri sunt diferite și produc efecte specifice diferite, iar părțile care au calitatea de reclamantă în aceste cereri sunt, de asemenea, diferite.

Se mai arată în cererea de recurs că principiul autorității de lucru judecat împiedică nu numai judecarea din nou a unui proces terminat, având același obiect, aceeași cauză și aceleși părți, dar și contrazicerile dintre două hotărâri judecătorești.

Sub aceste aspect, Curtea reține că autoritatea de lucru judecat este doar unul din cele patru efecte ale puterii de lucru judecat și anume exclusivitatea, care face ca un nou litigiu între aceleși părți, pentru același obiect și cu aceeași cauză să nu mai poată fi posibil.

Nu autoritatea de lucru judecat, ci puterea de lucru judecat semnifică faptul că hotărârea judecătorească este prezumată a exprima adevărul și nu trebuie contrazisă de o altă hotărâre.

În speță, nu numai că nu se poate reține autoritatea de lucru judecat a sentinței pronunțate în dosarul nr.28664/3/2010, dar nici încălcarea puterii de lucru judecat a sentinței prin care autoritățile publice locale au fost obligate la emiteră autorizațiilor de desființare, întrucât dreptul

recurenteii de a obține aceste autorizații nu este contrazis prin sentința recurată prin care s-a dispus suspendarea executării autorizațiilor.

Instanța de fond nu a negat dreptul recurenteii la emiterea autorizațiilor de desființare, ci a procedat, prin prisma obiectului cererii de chemare în judecată, la o analiză sumară a legalității acestor autorizații, constatând că există o îndoială serioasă în această privință, în condițiile în care Legea 50/1991. se referă în mod expres la necesitatea obținerii avizului conform al Ministerului Culturii și Cultelor pentru lucrări de construire executate la imobilele aflate în zona de protecție a unui monument istoric.

Exercitarea de către recurentă a dreptului la emiterea celor două autorizații și executarea obligației corelative a autorităților publice locale nu se pot face decât cu respectarea tuturor condițiilor prevăzute de lege pentru emiterea acestor acte administrative.

Nu se poate considera că prin reținerea acestui aspect, al necesității emiterii autorizațiilor de desființare cu respectarea condițiilor legale, instanța de fond a contrazis dreptul recurenteii recunoscut prin sentința civilă nr.2124/04.06.2009 a Tribunalului București – Secția a IX – a Contencios Administrativ și Fiscal.

În cadrul motivului de recurs care vizează neîndeplinirea condiției privind iminența producerii unei pagube, recurenta reia susținerile referitoare la faptul că imobilele în litigiu nu sunt monumente istorice, nu se află în zona de protecție a unor monumente istorice, că motivele invocate de reclamantă sunt simple speculații nedovedite prin documente sau studii științifice, susținând și că disp. Legii 422/2001 nu sunt relevante în cauză.

Așa cum s-a arătat, nici reclamanta nu a susținut și nici instanța nu a reținut că imobilele de pe șos. nr. și nr. sunt monumente istorice, astfel încât susținerea recurenteii referitoare la acest aspect este irelevantă în soluționarea litigiului.

Probele administrate dovedesc, însă, că cele două imobile se află în zona de protecție a mai multor monumente istorice și nu a unuia singur – Casa Nicolae Titulescu la care se face referire în cererea de recurs, fiind nefondată aprecierea că nu există documente în acest sens.

Zonele protejate pe teritoriul cărora se află amplasate cele două imobile sunt stabilite prin HCGMB nr.279/2000 – Zone Construite Protejate – Municipiul București, 2000 și anume zona protejată nr. parcelare reglementară parcelarea subzona și zona protejată nr. bulevardul promenadă

Înscrisurile analizate de instanța de fond(memorile istorice întocmite cu privire la cele două imobile, certificate de urbanism

nr.2217/15/K/8905 și nr.2218/15/K8905 din 30.06.2008 emise de și adresa din 01.08.2010 emisă de Institutul Național al Patrimoniului) probează faptul că imobilele în discuție se află în zona de protecție a unor monumente istorice, fiind nefondată calificarea susținerilor reclamantei și, implicit, a considerentelor sentinței recurate ca fiind simple speculații.

Instanța de fond a expus pe larg atât motivele de fapt, cât și motivele de drept care i-au format convingerea pe baza unui probatoriu care atestă situarea imobilelor în zona de protecție a unor monumente istorice.

În consecință, este vădit nefondată susținerea că disp. Legii 422/2001 nu au relevanță, în condițiile în care această lege reglementează protejarea monumentelor istorice, iar instituirea unor zone de protecție pentru fiecare monument istoric are ca scop conservarea integrată și punerea în valoare a monumentului istoric și a cadrului său construit sau natural.

Considerațiile recurenței cu privire la situarea Casei Nicolae Titulescu (imobilul de pe șos. nr.) în raport de imobilele proprietatea sa nu constituie un argument în favoarea admitterii recursului, din moment ce înscrisurile aflate la dosar dovedesc situarea imobilului de pe șos. nr. în zona de protecție a trei monumente istorice, iar a celui de la nr. în zona de protecție a patru monumente istorice.

În mod corect a reținut instanța de fond că este îndeplinită și condiția privind iminența producerii unei pagube în sensul art.2 alin.1 lit. ș din Legea 554/2004 constând în dispariția unor clădiri cu o valoare urbanistică mare, cum este cazul imobilului de la nr. și cu valoare estetică din punct de vedere urbanistic și arhitectural pentru cele două imobile.

De asemenea, este relevantă sub acest aspect și dispariția unui spațiu verde reprezentat de grădina imobilelor, care prezintă valoare arhitecturală și care are legătură cu aplicarea disp. OUG 195/2007 privind protecția mediului.

În raport de aceste considerente, Curtea constată că în cauză sunt îndeplinite cumulativ condițiile prev. de art.14 din Legea 554/2004, nefiind incident motivul de recurs prev. de art.304 pct.9 C.pr.civ. invocat de recurentă, astfel că în temeiul disp. art. 312 alin.1 C.pr.civ. va respinge recursul ca nefondat.

71

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Respinge recursul formulat de recurenta-pârâtă
, cu domiciliul în , sector , str. nr. , ap. ,
împotriva sentinței civile nr.1656/20.04.2011 pronunțată de Tribunalul
București Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.
21773/3/2011 în contradictoriu cu intimata-reclamantă **ASOCIAȚIA
SALVAȚI BUCUREȘTIUL** cu sediul ales în , sector b-dul
nr. , bl. corp , et. , ap. și intimații-pârâți
și
, ambii cu
sediul în , sector , șos. nr. , ca
nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 15.09.2011.

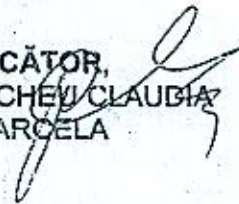
**PREȘEDINTE,
COSMA CARMEN
VALERIA**

**JUDECĂTOR,
CÎRJAN RALUCA
MARIA**

**JUDECĂTOR,
CANACHEVI CLAUDIA
MARCELA**

**GREFIER
SIMION ELENA**

